

Skoletidens legekammerater

Fra Ryslinge Station mod Fabers Fabriker, ca.1960.

Kildegaarden ca. 1957.

Skoletidens legekammerater

- Benny, Jette, "Knøws" - og alle de andre

I 1956, da vi flyttede fra "Bakkehuset", min morfar og mormor's lille landejendom ude i Hestehaveskoven og op til karetmagerboligen i Ryslinge, hvor min farfar og farmor havde boet, ændrede min hverdag sig meget.

Selvom jeg havde boet og levet i Ryslinge By før og i Hestehaveskoven indtil nu, var det alligevel et nyt sted, vi kom til at bo.

Anden bydel, andet hus, andre naboer, andre børn.
Der er nok gået lidt tid med "at finde sig til rette"- "at falde til".

De legekammerater, som jeg havde haft tidligere, legede jeg stadigvæk med, primært Vagn. Hans Kurt flyttede jo til Ringe. Legekammeraterne fra årene ude i Hestehaveskoven gled lidt efter lidt ud og nye kom til, bl.a. lærte jeg mange andre at kende i Friskolen.

Benny og Jette fra Kildegården, Knøws, Henning omme fra Fabervej, Jette Munk's skoleveninde Anne-Grethe, mekanikerens Poul-Erik, blot for at nævne nogle få.

Kildegården

Kildegården blev i årene fremover nok det sted, hvor jeg tilbragte det meste af min legetid.

Benny var ca. 3/4 år ældre en jeg og Jette ca. 3/4 år yngre end jeg. Men vi legede rigtig godt sammen. Jeg husker ikke, hvordan eller hvornår vi begyndte at lege sammen, men det er formentlig startet i Friskolen.

Når man er landbobørn har man pligter. Det havde Benny og Jette og deres storesøster Ulla også.

Deres forældre Arne og Danne Munk (hun egentlig Kristiane, men blev aldrig kaldt andet end Danne, jeg aner ikke hvorfor) havde Kildegården, et landbrug med en masse dyr.

Som sagt havde de pligter. Opvask, støvsuge, muge ud i stalden, stakke hø, fodre dyr, ja alt hvad børn kunne magte. Og vi **(jeg) hjalp til, fordi så var det hurtigt overstået** og vi kunne lege igen.

Og vi byggede. Benny var skrap med hammer og sav og andre redskaber. (Da han blev voksen, blev han, ikke uventet, tømrer).

Der blev gravet og lavet jordhuler med tag af granstolper og gamle presenninger. Indianertelte skød op. Vikingeborg med palisader. Vi læste jo tegneserier om vikinger, så der blev også lavet vikingemad over bål i gamle gryder med gulerødder og kartofler og kål og måske flæsk, hvis det "gik højt for sig". Og vi stegte æbler i gløderne. Geden "Mette" blev malket og så drak vi varm gedemælk af blikkrus.

Vi fik vores mødre til at sy vikingetøj af sækkelærred, som kradsede gevaldigt, men pyt, vi var jo seje vikinger. Vi lavede træsværd og skjolde. Skar pilefløjter med lommeknive eller dolke. Og flitsbuer og pile, som vi skød til måls med. "Dyret" var et gammelt kaninskind. De havde nemlig også kaniner. Men dem måtte vi ikke skyde på.

Vi skulle selvfølgelig passe på med alle disse "farlige" ting og redskaber. Men der var ingen skældud eller pædagogisk løftede pegefingre. Ingen tændstikker på halmloftet! Ikke noget med at skyde efter hinanden eller dyrene! Og det vidste vi godt. Det var frihed under ansvar. Og det gik godt. Selvfølgelig fik vi skrammer og buler,

men aldrig noget alvorligt. Ind imellem blev der lige kaldt "**Bæænyyy**" eller "**Jææætte**". Så blev legen afbrudt en kort stund, fordi der var lige et stykke arbejde, der skulle klares. Vi spyttede i næverne og hjalp til, så legen hurtigst muligt kunne genoptages.

Vi byggede huler oppe på halmloftet. Badede nede i åen om sommeren eller cyklede til friluftsbadet i Ringe eller gik i Ringe Bio og så film. Plukkede moreller fra de store morel-træer, der var i alléen ned til gården.

Så skulle der slås græsplæne. Det klarede vi også. Morellerne solgte vi oppe ved vejen til de forbipasserende.

En dag fandt vi et gammelt filmapparat (**en filmfremviser**) på deres loft og nogle gamle runde æsker med film. Det viste sig at være nogle gamle Morten Korchfilm med bl.a. Poul Richard og Astrid Villaume og alle de gamle skuespillere. Sort/hvid naturligvis. Hvor de stammede fra, fandt vi vist aldrig ud af, men vi fik apparatet til at virke og så de gamle film.

Da vi blev større, lærte vi at køre traktor. En Bukh traktor. Dengang uden fører-

hus. Så det var koldt, når det regnede og om vinteren.

Senere hen supplerede Arne og Danne deres landbrug med at Danne kørte hyrevogn (i dag taxa).

Dernæst anskaffede de 2 biler, som man kunne leje "uden fører". Der var jo ikke så mange, der havde bil dengang. Men bilerne en Taunus og en Goggomobil skulle jo vaskes og støvsuges, når de havde været udlejet. Det gjorde vi børn tit.

"Knøws"

"Knøws" blev en anden af mine dejlige legekammerater.

"Knøws" hed ikke "Knøws", det var hans kælenavn, kaldenavn, øgenavn.

Henning Leif Møller Jensen hed han. Søn af Karen og Leif Møller Jensen, som var næstnabo til mine forældre. Den yngste

af 3 børn. Han havde 2 ældre søstre.

"Knøws" var lidt yngre end jeg, men vaks, hurtigt, kreativ, sjov som bare f....

Deraf navnet. En knøv fyr. (Prøv at Google det).

Ham legede vi også med på Kildegården og jeg kender ingen børn, der så tit kom til skade, som ham, hjernerystelse, brækket finger, arm, håndled, buler og skrammer. Men han var en frisk gut og ikke en "pivskid".

Og så havde han en elektrisk Märklin togbane på et stort bord nede i kælderen. Hold da fast, hvor har vi brugt mange timer i den kælder med at bygge og ombygge og lege med den togbane. Der lærte vi noget om tyngdekraften og noget om skrue el-ledninger rigtigt sammen og lave landskaber og huse af pap og papmaché.

Og tit, bedst som vi var travlt optaget med at være lokomotivførere eller stationsforstandere, blev der kaldt på os oppe fra. Så havde Karen, "Knøws" mor, bagt grahamsbrød. Det kunne vi dufte helt ned i kælderen. Og vi fik ost og marmelade og varm kakao. Det elskede vi. Det var bare toppen.

"Knøws" og jeg og flere andre lavede også filmforestillinger.

Hør blot her.

I en bog havde vi set en kasse med et spejl og en linse, som kunne forstørre billeder fra en glasplade, så man kunne se dem på et lærred eller en hvid væg. I dag hedder det en overhead-projektor. Men det vidste vi ikke noget om dengang.

Indkørsel til Ryslinge Station fra Ringe-siden, ca.1960.

Indkørsel til Ryslinge Station fra Ringe-siden, ca.1960.

Og som de fiffige fyre, vi var, fik vi konstrueret sådan en kasse med hjælp fra vores fædre, med et skråtstillet lille spejl og en linse fra et forstørrelsesglas. Vist nok.

Min far skar nogle strimler glasplader ud og så fandt vi nogle sjove tegneserier, lagde glaspladerne henover og så tegnede vi med farvet tusch tegneserien. Derefter afprøvede vi det hele, og når det virkede, inviterede vi de andre børn til filmforestilling nede i Møller Jensens kælder for medelst en 10 øre. Det virkede et par gange, så var det ikke sjovt længere. Men så gik vi i gang med at genopbygge togbanen, som havde været skilt ad, imens "filmprojektet" stod på.

Poul Erik Philipsen

legede jeg også tit med.
Som alle raske drenge legede vi røvere og

soldater, og vi var muligvis mange flere. Ofte var det krig, det gik ud på. Poul Erik

havde nogle ting fra 2. Verdenskrig, hjelme, gasmasker og lign., som vi brugte til at lege med. Det var jo længe før der var

noget der hed "Starwars". Dog havde vi ingen "rigtige" våben. Dem lavede vi selv inde på fars værksted. Geværer og maskinpistoler og sådan noget.

Cykel

Jeg havde jo lært at køre på cykel, mens vi boede "ude i Hestehaveskoven". Så cyklen brugte vi knægte meget. Motorcykler så vi en gang imellem, de fandtes jo. Men knallerter var noget af det nye i midten af 1950'erne. Og de lød jo sejt. Plap...palp...plap...plap...plap...

Ryslinge Station med 2 perroner, ca.1960.

Ryslinge Station med 2 perroner, ca.1960.

Ryslinge Station ca. 2010.

Så vi satte et stift stykke pap på cyklens forgaffel med en tøjklamme og en snor op til styret, så vi kunne give den gas. Og så fes vi af sted.

Plap...palp...plap...plap...plap...

Min styrthjem var en gammel blikskål, som der var boret 2 huller i og sat en snor i, så jeg kunne holde den på hovedet.

Når jeg således skulle hente for 50 øre leverpostej hos slagteren og kom anstigende i den mundering, fik jeg adskillige kommentarer med på vejen. Speedwaykører. Racerkører. Motorbølle. Jeg så ikke at folk smilede og lo ad mig. For det var jo alvor. Sikkerhedsudstyret var på plads og motoren plaprede, som den skulle.

Cykelbilen

En knægt på min alder, undersøger ting og eksperimenterer.

Oppe på værkstedsloftet, helt oppe under hanebjælkerne opdagede jeg tidligt noget,

der lignede et par cykler, der var i hvert tilfælde et par cykelhjul eller fire. Min far fortalte så om den cykelbil, som han havde lavet med hjælp fra min farfar, dengang han var en stor dreng.

Men, som han sagde, jeg var endnu for lille til, at vi tog den ned. Jeg måtte vente et par år endnu.

Tiden gik. Jeg blev ved med at kredse om den cykelbil og om jeg ikke snart var stor nok.

Det blev jeg og en dag blev bilen bakset ned. Det var noget af et scoop. Aldrig havde jeg set noget lignende. Den lignede ikke andre sæbekassebiler, den var meget større, havde cykelhjul, et trærat og skulle trædes som en cykel. Men da den havde ligget oppe på loftet i mange år, trængte den til en "kærlig hånd".

Der blev købt nye dæk og slanger. Et metalrat blev anskaffet hos Karl

Ryslunge Station i dag 2017.

Indkørsel til Ryslinge Station fra Fjellerup-siden, ca.1960.

Fra Ryslinge Station mod Ringe, ca. 1960

"Ophugger", som boede ude på Lørup He-
de. Kæden blev set efter og smurt og så
kunne jeg prøve min første tur ude på
gårdspladsen.

Det var en succes.

I årene fremover blev det et skattet lege-
tøj for alle vi unge. Trafikken var meget
begrænset dengang, så vi kørte også ude
på vejen. Der kom allerhøjst en bil eller
hestevogn en gang hver ½ time.

I øvrigt tror jeg nok, at cykelbilen gik vi-
dere til Corneliussens' drenge.

Jernbanen

Vi boede lige ved siden af jernbanen og
stationen. Det var også et yndet sted at
lege. Men det var selvfølgelig absolut for-
budt, for det var farligt, man kunne blive
kørt over af et tog. Men engang imellem
skete det, at vi var på forbudt område.
Heldigvis kendte vi togtiderne, så inden
toget kom, var vi "over alle bjerge" - væk.

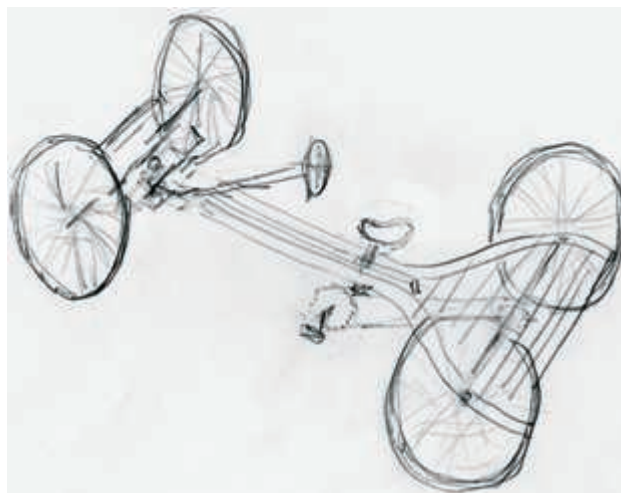
Jeg har fundet diverse billeder på Jern-
baneforum af Ryslinge Jernbanestation,
alle taget af Holger. B. D. Sørensen. Hol-
ger siger at: "Det glæder mig altid, når
billederne fra mine "opdagelsesrejser" i
60'erne kan komme til nytte og gavn".

Billederne i dette afsnit er altså "sakset"
fra denne hjemmeside og viser Ryslinge
Station og banearealet i starten af
1960'erne.

De gamle bomme er udskiftet til fordel
for ny teknik med blinklys og der er lavet
"dobbeltspor" med 2 perroner.

To steder på Ryslinge Station var der et
såkaldt ladespor, et sted hvor togvognene
kunne læsse varer af og på.

Det ene sted var et stykke ude mod Ringe-
siden, hvor Brugsens Grovvarerhandel
havde sit lager. Foderstoffer, korn og gød-
ning til bønderne. Der legede vi ikke, for
der arbejdede Evald, Gudrun Kogekones
mand.

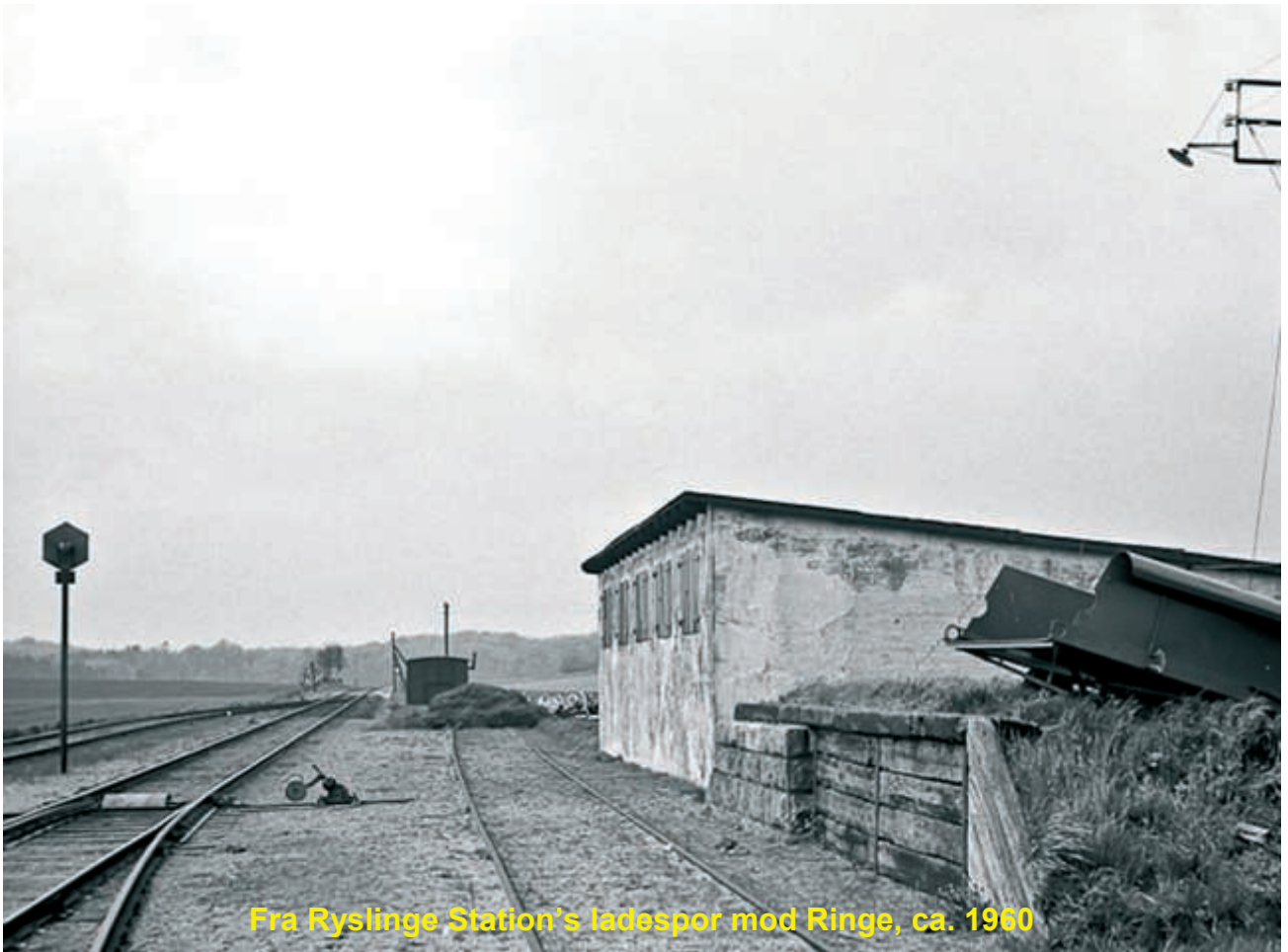
Vi kaldte ham "Ski'e" Evald, fordi han
sagde ski'e hele tiden. Ski'egodt, ski'e væ-
re med det, det går ski'e godt osv.
Men han kunne blive ski'e-sur, hvis vi
legede derude. Så de gjorde vi ikke.

Det andet ladespor var et sidespor ind til
Fabers Fabriker, så de kunne losse råva-
rer til produktionen og laste færdigvarer,
der var solgt.

Når togvognen skulle ind på sidesporet,
skulle der rangeres.
Dengang blev togene trukket af et damp-
lokomotiv. Vi drenge spurgte ofte lokomo-
tivføreren, om vi måtte prøve at køre med
hen til Fabers.

Hvis det var ham "den sure", der styrede
lokomotivet den dag, vidste vi nok, at det
blev et nej, men det skete, en gang imel-
lem, at det var "ham den flinke" og så fik
vi lov til at køre med, de få meter hen til
Fabers. Det var sejt, når det skete. Selv-
om det var forbudt. Så kunne vi prale
med dét nede i skolen næste dag.

Hjemme på gårdspladsen legede vi også
tog. Gravede elektriskerrør ned, satte
bomme op, som vi havde lavet på min
fars værksted, trak snore gennem rørene
og konstruerede hejseværk, så bommene
kun gå op og ned.

Fra Ryslinge Station's ladespor mod Ringe, ca. 1960

Damplokomotiv.

Ellers var det på værkstedet jeg legede med mine Tekno-biler, især når jeg var alene. Hvis min far ikke skulle bruge maskinerne, satte jeg brædder op mellem dem med skruetvinger, så jeg kunne køre fra sted til sted. Savsmuld og klodser var der jo masser af. Så jeg fik mange timer til at gå med fantasilege på værkstedet med mine biler.

Da Jette og jeg blev større, lærte vi at save med deкупørsav. En lille sav med meget stor bue og en fintandet sav. Med den kunne man save træsmykker ud af fine

træsorter, som far havde savet ud for Odense Værktøjsmagasin. Ibenholt, mahogni, teak, kokosnød og mange flere. Og vi pudsede og polerede dem. Vi købte nåle med lås, som blev limet på bagsiden, så man kunne sætte dem på sit tøj. Der blev, de år, fremstillet mange smykker, som blev til gaver til mange søstre og mødre.

Henning P.

altså ikke "Knøws", men Henning Pedersen, omme fra Fabervej, var også en af mine legekammerater. Hold op, hvor har vi været på mange fisketure sammen. Jeg kendte godt til at fiske. Det havde jeg jo gjort sammen med Vagn tidligere. Men i slutningen af 1950'erne og starten af 1960'erne byggede man Knudshoved

Færgeshavn med nogle lange moler ud i Storebælt. Det blev en yndet mål for vores fisketure.

Ofte cyklede vi hele vejen til Nyborg med vores fiskestang og øvrige udstyr + madpakke og sodavand.

Der fik vi rigtig mange timer til at gå. Nogen gange fangede vi et par småtorsk og engang fangede jeg en makrel. Men det var ikke så meget størrelsen eller antallet af fisk, det handler om, når man er lystfisker. Det er spændingen, kammeratskabet og den fælles interesse, der er det primære.

Hvis man fangede noget var det toppen, hvis ikke, var det også ok.

Engang kom Henning galt af sted. Han fik en fiskekrog i hånden, så vi måtte ind på skadestuen på Nyborg Sygehus, hvor han fik den pillet ud.

Nogen gange blev vi kørt af vores fædre. Hennings far, som hed Poul.

Han kørte os f.eks. til Grasten på Thurø, når det var sæson for hornfisk.

Så stod vi på broen, der hvor turistbåden **"Helge" lægger til og fiskede. Og stolte** var vi, når vi kom hjem med nogle stykker.

START EN MORSOM HOBBY
 – det koster mindre end De tror
 De får topkvalitet og leg til hele familien
 DSB My lokomotiv nr. 3067 kr. 98.75
 Nyhed: DSB personvogn nr. 4045 kr. 20.75

MÄRKLIN
 MODELJERNBANER HO – DET NEMMESTE SYSTEM

